

ALI SMO RAZVEZANI ODDALJENI ČLEN KATOLIŠKE CERKVE NA SLOVENSKEM

Pripravila: Božena OPARA

Če bi to razmišljanje pisala v prvih letih po razvezi, bi brez pomisleka odgovorila pritrdilno. Iz rokava bi stresla vsaj deset dogodkov, dejanj, izjav posameznikov v življenju širše skupnosti Katoliške cerkve, ki bi utemeljevali moj pritrdilni odgovor. Poudariti moram, da so prva leta po razvezi naporna.

Znašla sem se v popolnoma neznanem svetu, ki mi je bil vsiljen in ga nisem hotela sprejeti. Bila sem celostno ranjena tako močno, da se nekaj let nisem v celoti zavedala razsežnosti ran in bolečin telesa ter duha. Bolečine so mi zadajali ljudje iz širše skupnosti, ljudje s katerimi nisem bila v osebnem odnosu (sorodniki, znanci, uradne osebe cerkve, ...).

Ljudje s katerimi sem že pred razvezo tkala osebni odnos, so ostali ob meni in mi izkazovali brezpogojno ljubezen. Kadarkoli sem jih potrebovala, so me poslušali, mi z besedami in dejanji utemeljevali, da je Kristus prišel tudi zame in moja otroka. Seveda sem morala postajati vse bolj samostojna in gotova, počasi sem na novo ovrednotila svoje življenje, delo, pričakovanja. Na tej poti me je spremljal in je še vedno z menoj moj osebni voditelj – duhovnik, ki je ključna oseba, da me odnos širše skupnosti Katoliške cerkve ni zrinil na rob, morda celo čez. Prepričana sem, da so k temu pripomogle tudi moje krščanske korenine, tihe molitve znanih in

neznanih ljudi in zelo pomembno dejstvo, da sem se še pred sklenitvijo svetega zakona počutila del krščanske

mladine svojega časa.

Vse naštetu in sam Bog ve, kaj še mi je pomagalo, da sem si v več kot desetih letih »razporočenosti« oblikovala strpnější odnos do izjav uradnih predstavnikov Katoliške cerkve. Izjave, kot so: »Da bo cerkveno sodišče pospešilo postopke dokazovanja ničnosti cerkveno sklenjenih zakonov, ker je menda edini problem teh

ljudi, da se čim prej spet lahko cerkveno poročijo in tako spoštujejo cerkvene zakramente«. Ali druga izjava: » Da mora cerkev na načelni ravni spoštovati družino!« Družina z enim staršem je del današnjega življenja, s katero pač uradna Cerkev ne ve kaj početi! Kot bi vsakdanje življenje odraslega in otroka temeljilo le na tem.

Želim poudariti, da se dandanes dnevno dogajajo pomembne spremembe človeku in ljudem, ki živimo v različnih družinah, da pa uradna Katoliška cerkev prepočasi ali pa sploh ne odgovarja potrebam časa. Zdi se

mi, da se obnaša, kot da bi bila sama sebi dovolj, predvsem na področju medčloveških odnosov v partnerski in

družinski skupnosti.

Kristus je farizejem konkretno pokazal in povedal, čemu ga je Oče poslal med ljudi.

Kljub temu Božji duh deluje tudi tam, kjer se zdi, da se je človek kar sem oklical za Boga. Tudi znotraj Slovenske katoliške cerkve, je počasi vzkliko gorčično zrnje UPANJA ZA KAKORKOLI RAZVEZANE, RAZPOROČENE! Slovenski jezuiti sledijo svojemu poslanstvu skrbi za ljudi, ki smo se znašli na robu katoliške skupnosti, ki v današnjem slovenskem prostoru hrepenimo po sprijetosti s Cerkvijo, kljub temu, da smo zaznamovani z življenjsko izkušnjo razveze, razporočenosti.

Zatekamo se po pomoč k Svetemu Duhu, kajti zavedamo se, da brez Milosti človek ne zmore! Skupaj z njimi nas je nekaj zaznamovanih položilo v zemljo zrnje upanja za vse ljudi, ki smo se znašli in se bodo znašli v skupini, s katero Slovenska Katoliška cerkev še ne ve kaj početi!!!

Verujemo pa tudi, da smo del Božjega stvarstva, kjer se vse dogaja na dolgi rok!!!